EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

11. juuni 2009 *

Kohtuasjas C-529/07,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Oberster Gerichtshof (Austria) 2. oktoobri 2007. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 28. novembril 2007, menetluses

Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG

versus

Franz Hauswirth GmbH,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees P. Jann, kohtunikud M. Ilešič (ettekandja), A. Tizzano, E. Levits ja J.-J. Kasel,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

kohtujurist: E. Sharpston,
kohtusekretär: ametnik K. Sztranc-Sławiczek,

arvestades kirjalikus menetluses ja 19. novembri 2008. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG, esindajad: advokaadid H.-G. Kamann ja G. K. Hild,

– Franz Hauswirth GmbH, esindaja: advokaat H. Schmidt,

– Tšehhi valitsus, esindaja: M. Smolek,

– Rootsi valitsus, esindajad: A. Falk ja A. Engman,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: H. Krämer,

olles 12. märtsi 2009. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994 L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146) artikli 51 lõike 1 punkti b tõlgendamist.

2 Eelotsusetaotlus esitati Šveitsis asutatud äriühingu Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG (edaspidi „Lindt & Sprüngli") ja Austrias asutatud äriühingu Franz Hauswirth GmbH (edaspidi „Franz Hauswirth") vahelises kohtuvaidluses.

3 Lindt & Sprüngli nõuab kaubamärgist tulenevate õiguste rikkumise peale esitatud hagis sisuliselt, et Franz Hauswirth lõpetaks Euroopa Liidu territooriumil selliste šokolaadijäneste tootmise või turustamise, mis on segiaetavalt sarnased jänestega, mis on kaitstud talle kuuluva ühenduse ruumilise kaubamärgiga (edaspidi „käsitletav ruumiline kaubamärk").

4 Franz Hauswirth esitas vastuhagi, nõudes nimetatud kaubamärgi kehtetuks tunnistamist ja asus sisuliselt seisukohale, et määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkti b alusel ei saa nimetatud kaubamärk olla kaubamärgina kaitstud, kuna Lindt & Sprüngli tegutses selle kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisel pahauskselt.

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigus

5 Määruse nr 40/94 artikli 51 pealkirjaga „Absoluutsed kehtetuks tunnistamise põhjused” lõike 1 punkt b sätestab:

„Ühenduse kaubamärk tunnistatakse kehtetuks ametile esitatud taotluse või rikkumise suhtes algatatud menetluses esitatud vastuhagi põhjal, kui:

[…]

b) taotluse esitaja tegutses kaubamärgi taotluse esitamisel pahauskselt.”

6 Määrus (EÜ) nr 40/94 tunnistati kehtetuks nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1), mis jõustus 13. aprillil 2009. Arvestades asjaolude toimumise aega kohaldatakse põhikohtuasjas siiski määrust nr 40/94.

Siseriiklik õigus

7 Markenschutzgesetz'i (kaubamärkide kaitse seadus; *Bundesgesetzblatt*, edaspidi „*BGBl.*", 260/1970) (muudetud *BGBl. I*, 111/1999), § 34 lõige 1 sätestab:

„Igaüks võib taotleda kaubamärgi registrist kustutamist, kui taotleja tegutses registreerimistaotluse esitamisel pahauskselt."

8 Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb'i (seadus kõlvatu konkurentsi tõkestamise kohta; *BGBl.* 448/1984; versioon *BGBl. I,* 136/2001) § 9 lõike 3 kohaselt on kaupade esitusviis, nende pakend või ümbris kaitstud sarnaselt ettevõtja erilise märgistusega juhul, kui need kujutavad endast asjaomase avalikkuse jaoks ettevõtja tunnust.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

9 Nii Austrias kui ka Saksamaal müüakse vähemalt 1930. aastatest saadik erinevates kujudes ja värvides šokolaadijäneseid, mida tavaliselt kutsutakse „lihavõttejänesteks".

10 Kuni šokolaadijäneseid valmistati ja pakiti käsitsi, oli nende eri kujude valik väga suur, kuid masinpakkimise juurutamisega hakkasid tööstuslikult toodetud jänesed üha rohkem üksteisega sarnanema.

11 Lindt & Sprüngli valmistab alates 1950. aastatest šokolaadijäneseid, mille kuju on käsitletava ruumilise kaubamärgiga kaitstud kujuga väga sarnane. Austrias müüb ta neid alates 1994. aastast.

12 Lindt & Sprüngli omandas 2000. aastal käsitletava ruumilise kaubamärgi, mis kujutab endast istuvat kuldset punase lehvi ja kuljusega šokolaadist jänest, millel on pruun kiri „Lindt GOLDHASE" ja mis on kujutatud alljärgnevalt:

13 Kaubamärk on registreeritud 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) tähenduses klassi 30 kuuluva šokolaadi ja šokolaaditoodete jaoks.

14 Franz Hauswirth turustab šokolaadijäneseid alates 1962. aastast. Põhikohtuasjas käsitletav jänes on järgmine:

15 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et ühelt poolt Franz Hauswirthi toodetava ja müüdava šokolaadijänese ja teiselt poolt käsitletava ruumilise kaubamärgi all Lindt & Sprüngli toodetava ja müüdava jänese omavahel segiajamine on tõenäoline.

16 Nimetatud segiajamise tõenäosust põhjustab eelkõige asjaolu, et Franz Hauswirthi toodetav ja müüdav jänes on sarnase kujuga ja sarnastes värvides kui käsitletava ruumilise kaubamärgiga kaitstud jänes, ning ka asjaolu, et viimati nimetatud äriühing paigutab toote alumisele küljele etiketi.

17 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib samuti, et ka teised Euroopa Ühenduses asutatud tootjad valmistavad käsitletava ruumilise kaubamärgiga registreeritule sarnaseid šokolaadijäneseid. Lisaks paigutab suur osa neist tootjatest oma jänestele ostja jaoks nähtavale kohale oma ettevõtte nime.

18 Enne käsitletava ruumilise kaubamärgi registreerimist tegutses Lindt & Sprüngli siseriikliku konkurentsiõiguse või rahvusvahelise intellektuaalomandiõiguse alusel vaid tootjate vastu, kes valmistasid tema omaga identseid tooteid; selle tõttu nimetatud kaubamärk registreeriti.

19 Pärast ruumilise kaubamärgi registreerimist alustas Lindt & Sprüngli tegutsemist nende tootjate talle teada olevate toodete vastu, mis olid nimetatud kaubamärgiga kaitstud jänesega segiaetavalt sarnased.

20 Oberster Gerichtshof leiab, et Franz Hauswirthi vastuhagi suhtes langetatav otsus sõltub küsimusest, kas Lindt & Sprüngli tegutses käsitletava ruumilise kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisel pahauskselt määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkti b tähenduses.

21 Neil asjaoludel otsustas Oberster Gerichtshof menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas määruse nr 40/94 […] artikli 51 lõike 1 punkti b tuleb tõlgendada nii, et ühenduse kaubamärgi taotleja tegutses pahauskselt juhul, kui ta taotluse esitamise ajal teadis, et tema konkurent kasutab (vähemalt) ühes liikmesriigis sarnast või segiaetavalt sarnast tähist samade või sarnaste kaupade või teenuste jaoks ning kui ta taotles kaubamärgi registreerimist selleks, et takistada konkurendi poolt selle tähise edasist kasutamist?

2. Juhul kui esimesele küsimusele vastatakse eitavalt:

kas taotleja tegutses pahauskselt, kui ta taotles kaubamärgi registreerimist selleks, et takistada konkurendi poolt selle tähise edasist kasutamist, kuigi ta taotluse esitamise ajal teadis või pidi teadma, et konkurendi identne või sarnane tähis on identsete või sarnaste kaupade või teenuste jaoks kasutamise käigus omandanud „maineväärtuse" („wertvollen Besitzstand")?

3. Juhul kui esimesele või teisele küsimusele vastatakse jaatavalt:

kas pahausksus puudub, kui taotleja tähis on muutnud avalikkuse seas üldtuntuks ja on seega kaitstud konkurentsiõiguse alusel?"

Eelotsuse küsimused

22 Esitatud eelotsuse küsimustega, mida tuleb hinnata koos, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, millised on asjakohased tingimused, mida peab arvestama kontrollides, kas taotleja tegutses tähise registreerimistaotlust esitades pahauskselt määruse artikli 51 lõike 1 punkti b tähenduses.

Poolte argumendid

23 Lindt & Sprüngli leiab sisuliselt, et turul tegutsevatest konkurentidest teadmine ning ka püüe nende turulepääsu takistada ei kujuta endast taotleja pahausksust määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkti b tähenduses. Nimetatud äriühingu arvates peab nende teguritega kaasnema ebaaus, st heade äritavade vastane käitumine. Põhikohtuasjas ei ole sellist käitumist aga tuvastatud.

24 Lindt & Sprüngli arvates oli käsitletav ruumiline kaubamärk erinevates Euroopa Liidu liikmesriikides juba enne selle registreerimise taotluse esitamist muutunud nii kaubanduses üldtuntuks kui ka omandanud eristusvõime ja seega konkurentsiõigusliku või kaubamärgiõigusliku kaitse. Äriühing lisas ka, et seda kaubamärki oli enne registreerimistaotluse esitamist pikka aega kasutatud tähisena ja see oli üldtuntuks muutunud tänu märkimisväärsetele kulutustele, mis tehti reklaamile. Seega oli nimetatud tähise kaubamärgina registreerimise eesmärk selle kaubandusliku väärtuse kaitsmine võltstoodete eest.

25 Lindt & Sprüngli leiab, et kui Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (edaspidi „ühtlustamisamet") seevastu registreerib tähise kaubamärgina ja kui seejärel viimast tegelikult ei kasutata, võivad kolmandad isikud määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkti b alusel enne viieaastase tähtaja möödumist tugineda sellele, et taotleja tegutses kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisel pahauskselt ja taotleda sel põhjusel kaubamärgi kehtetuks tunnistamist.

26 Franz Hauswirth märgib sisuliselt, et määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkt b kujutab endast vajalikku korrigeerimismeedet juhuks, kui tavapäraseid absoluutseid keeldumispõhuseid ei saa kohaldada, sest omandatud ei ole ühtegi tõelist kaitseõigust. Nii leiab nimetatud äriühing, et pahausksus on tõendatud, kui tähise kaubamärgina registreerimise taotluse esitaja teadis, et mõni tema konkurent, kes on vähemalt ühes liikmesriigis omandanud „maineväärtuse" („wertvollen Besitzstand"), kasutab identset või sarnast tähist identsete või sarnaste kaupade või teenuste jaoks, ja kui ta taotleb sellise tähise registreerimist ühenduse kaubamärgina selleks, et takistada sellel konkurendil oma tähise edasist kasutamist.

27 Franz Hauswirthi arvates tahtis järelikult Lindt & Sprüngli käsitletava ruumilise kaubamärgi registreerimisega täielikult oma konkurendid kõrvaldada. Tegelikult üritas Lindt & Sprüngli takistada tal jätkamast sellise toote valmistamist, mida on müüdud alates 1960-ndatest aastatest ja praegusel kujul alates 1997. aastast. Tegelikult peab

Franz Hauswirth „maineväärtuse” („wertvollen Besitzstand”) alusel saama oma turu säilitada ja ühenduse konkurendid ei tohi teda ohustada.

28 Franz Hauswirthi arvates on selge, et määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkti b sõnastus ei näe otsesõnu ette, et pahausksuse võiks kõrvale tõrjuda selle tähise üldtuntus, mille registreerimist kaubamärgina on taotletud, mistõttu ei saa põhikohtuasjas viidata käsitletava ruumilise kaubamärgi üldtuntusele, mis on omandatud enne selle registreerimist.

29 Tšehhi valitsus leiab kõigepealt, et määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkti b tuleb tõlgendada nii, et samuti tuleb pidada pahauskseks sellise taotleja tegutsemist, kes registreerib kaubamärgi selleks, et takistada konkurendil identse või sarnase tähise edasist kasutamist juhul, kui ta registreerimistaotluse esitamise ajal teab, või peab teadma, et konkurent on omandanud maineväärtuse („wertvollen Besitzstand”), kasutades sellist tähist identsete või segiaetavalt sarnaste kaupade või teenuste jaoks. Tšehhi valitsus lisab, et pahausksust ei välista asjaolu, et taotleja kasutatav tähis on juba muutunud üldtuntuks.

30 Rootsi valitsus rõhutab peamiselt, et määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkti b tähenduses pahausksuse tõendamiseks piisab sellest, et taotleja teadis, et teine majandustegevuses osaleja kasutab segiajamist põhjustavat tähist. Nimetatud valitsus täpsustab, et tähise kaubamärgina registreerimise eesmärk, st konkurendil tähise edasise kasutamise takistamine ning tähise omandatud väärtuse ärakasutamine ei ole pahausksuse hindamisel olulised. Rootsi valitsus lisab, et määruse nr 40/94 sõnastus ega ülesehitus ei eelda mingil moel tahtluse elemendi olemasolu ja märgib seda, et vastupidine tõlgendus tooks kaasa põhjendamatud tõendamisraskused ning vähendaks selle majandustegevuses osaleja võimalusi vaidlustada alusetut registreerimist, kes esimesena kasutas asjaomast tähist.

31 Euroopa Ühenduste Komisjon toob sisuliselt esile, et ühtlustamisamet peab tähise kaubamärgina registreerimise menetluses kontrollima, kas tähise kaubamärgina registreerimine põhineb kavatsusel seda kaubamärki tegelikult kasutada. Juhul kui ühtlustamisamet seevastu registreerib tähise kaubamärgina ja seejärel seda tegelikult ei kasutata, võivad kolmandad isikud enne viieaastase tähtaja möödumist tugineda määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkti b alusel sellele, et taotleja tegutses tähise kaubamärgina registreerimise taotlemisel pahauskselt ja taotleda sel põhjusel kaubamärgi kehtetuks tunnistamist.

32 Taotleja pahausksuse kindlaksmääramisel asjakohaste tingimuste osas nimetab komisjon taotleja turukäitumist; teiste majandustegevuses osalejate käitumist taotletava tähise suhtes; asjaolu, et taotleja omab taotluse esitamise ajal suurt hulka kaubamärke ning kõiki muid käesoleval juhul esinevaid asjaolusid.

33 Komisjoni arvates ei ole asjakohane tingimus seevastu asjaolu, et mõni kolmas isik juba kasutab identset või sarnast tähist, sõltumata sellest, kas see põhjustab segiajamist või mitte; asjaolu, et taotleja teadis sellisest kasutamisest; või veel ka asjaolu, et nimetatud kolmanda isiku kasutatav tähis on omandanud maineväärtuse („wertvollen Besitzstand").

A *Euroopa Kohtu vastus*

34 Esitatud küsimustele vastamiseks tuleb meenutada, et määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkti b sõnastusest tuleneb, et pahausksus on üks ühenduse kaubamärgi absoluutsetest kehtetuks tunnistamise põhjustest, millele võib viidata nii ühtlustamisameti menetluses kui ka rikkumise suhtes algatatud menetluses esitatud vastuhagis.

35 Nimetatud sättest tuleneb, et pahausksuse esinemise hindamisel on asjakohaseks hetkeks aeg, kui huvitatud isik esitas registreerimistaotluse.

36 Selles osas tuleb meenutada, et käesoleval juhul peab Euroopa Kohus tegelema vaid juhuga, mille puhul registreerimistaotluse esitamise ajal mitmed tootjad kasutavad turul identsete või sarnaste kaupade või teenuste jaoks identseid või sarnaseid tähiseid, mida võib segi ajada tähisega, mille registreerimist taotleti.

37 Tuleb meenutada, et määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkti b tähenduses taotleja pahausksuse olemasolu tuleb kontrollida igakülgselt, võttes arvesse kõiki käsitletaval juhul asjakohaseid tegureid.

38 Täpsemalt tuleb eelotsusetaotluses nimetatud järgnevate tegurite:

– asjaolu, et taotleja teadis või pidi teadma, et vähemalt ühes liikmesriigis mõni kolmas isik kasutab identsete või sarnaste kaupade jaoks identset või sarnast tähist, mida võib segi ajada tähisega, mille registreerimist taotleti;

– taotleja tahe takistada kolmandatel isikutel sellise tähise edasist kasutamist; ning ka

– milline õiguskaitse tase on kolmanda isiku tähisel ja tähisel, mille registreerimist taotletakse,

osas esitada alljärgnevad täpsustused.

39 Teise eelotsuse küsimuse sõnastuses kasutatud väljendi „pidi teadma” osas tuleb märkida, et taotleja eeldatav teadmine, et mõni kolmas isik kasutab identsete või sarnaste kaupade jaoks identset või sarnast tähist, mida võib segi ajada tähisega, mille registreerimist taotleti, võib tuleneda üldisest teadmisest, et asjaomases majandussektoris seda tähist kasutatakse ning sellist teadmist võib järeldada eelkõige kasutamise kestusest. Mida pikaajalisem selline kasutamine on, seda tõenäolisem on, et taotleja teadis sellest registreerimistaotluse esitamise ajal.

40 Siiski tuleb tõdeda, et taotleja pahausksuse tõendamiseks ei piisa ainuüksi asjaolust, et taotleja teadis või pidi teadma, et vähemalt ühes liikmesriigis mõni kolmas isik juba pikka aega kasutab identsete või sarnaste kaupade jaoks identset või sarnast tähist, mida võib segi ajada tähisega, mille registreerimist taotleti.

41 Seega tuleb pahausksuse tõendamisel võtta arvesse ka taotleja tahet registreerimistaotluse esitamise ajal.

42 Selles osas on oluline esile tuua, nagu märgib ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 58, et taotleja tahe asjaomasel hetkel on subjektiivne element, mis tuleb määratleda, lähtudes juhtumi objektiivsetest asjaoludest.

43 Tahe takistada mõnd kolmandat isikut mingit toodet müümast võib seega teatud asjaoludel tähendada, et taotleja on pahauskne.

44 Nii on see eelkõige juhul, kui hiljem ilmneb, et taotleja laskis tähise ühenduse kaubamärgina registreerida ilma selle kasutamise kavatsuseta vaid selleks, et takistada kolmandate isikute turulepääsu.

45 Sellisel juhul ei täida kaubamärk tegelikult oma peamist ülesannet, milleks on tagada tarbijale või lõppkasutajale see, et kaubamärgiga tähistatud kaup või teenus on teatavat päritolu, nii et tarbija või lõppkasutaja saab kõnealust kaupa või teenust võimaliku segiajamiseta eristada muud päritolu kaupadest või teenustest (vt eelkõige 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-456/01 P ja C-457/01 P: Henkel *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2004, lk I-5089, punkt 48)

46 Asjaolu, et mõni kolmas isik kasutab juba pikka aega identse või sarnase kauba jaoks mingit tähist, mida võib taotletava kaubamärgiga segi ajada, ja asjaolu, et sellisel tähisel on teatav õiguskaitse, on samas üks asjakohastest taotleja pahausksuse olemasolu tõendamise hindamiskriteeriumidest.

47 Tegelikult võiks taotleja sellisel juhul kasutada ühenduse kaubamärgiga tagatud õigusi ainuüksi eesmärgil, et ebaausalt konkureerida konkurendiga, kes kasutab tähist, mis on juba selle enda omaduste tõttu omandanud teatud tasemel õiguskaitse.

48 Sellisel juhul ei ole siiski välistatud, et isegi samasuguste asjaolude puhul ja eelkõige siis, kui mitmed tootjad kasutavad turul identsete või sarnaste kaupade või teenuste jaoks identseid või sarnaseid tähiseid, mida võib segi ajada tähisega, mille registreerimist taotleti, järgib taotleja sellise tähise registreerimisel õiguspärast eesmärki.

49 Nagu märgib ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 67, võib see olla nii eelkõige juhul, kui taotleja teab registreerimistaotluse esitamise ajal, et mõni kolmas isik, kes on turul uustulnukas, püüab tema tähise kujutist kopeerides sellest kasu lõigata, mis ajendab taotlejat asjaomast tähist registreerima selleks, et takistada selle kujutise kasutamist.

50 Nagu märgib ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 66, võib taotleja pahausksuse olemasolu hindamisel olla asjakohane ka taotletava kaubamärgi olemus. Kui tähis, mille registreerimist taotletakse, koosneb tervikliku toote kujust ja esitusviisist, siis võib olukorras, kus konkurentide valikuvabadus on tehniliste või kaubanduslike tegurite tõttu toote kuju ja esitusviisi osas piiratud, taotleja pahausksuse tuvastamine olla lihtsam, mispuhul sellise kaubamärgi omanik saab tegelikult takistada konkurentide poolt mitte üksnes identse või sarnase tähise kasutamist vaid ka võrreldavate toodete turustamist.

51 Pealegi võib taotleja pahausksuse olemasolu hindamiseks võtta arvesse seda, kui üldtuntud on tähis selle ühenduse kaubamärgina registreerimise taotluse esitamise ajal.

52 Tegelikult võib just see, kui üldtuntud tähis on, õigustada taotleja huvi tagada oma tähisele ulatuslikum kaitse.

53 Kõike eeltoodut arvesse võttes tuleb esitatud küsimustele vastata, et määruse nr 40/94 artikli 51 lõike 1 punkti b tähenduses pahausksuse olemasolu hindamiseks peab siseriiklik kohus võtma arvesse kõiki asjakohaseid tegureid, mis iseloomustavad käsitletavat asja ja mis esinesid tähise kaubamärgina registreerimise taotluse esitamise ajal, ja eelkõige:

– asjaolu, et taotleja teadis või pidi teadma, et vähemalt ühes liikmesriigis mõni kolmas isik kasutab identsete või sarnaste kaupade jaoks identset või sarnast tähist, mida võib segi ajada tähisega, mille registreerimist taotleti;

– taotleja tahet takistada kolmandatel isikutel sellise tähise edasist kasutamist; ning ka seda,

– milline õiguskaitse tase on kolmanda isiku tähisel ja tähisel, mille registreerimist taotletakse.

Kohtukulud

54 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta artikli 51 lõike 1 punkti b tähenduses pahausksuse olemasolu hindamiseks peab siseriiklik kohus võtma arvesse kõiki asjaomaseid tegureid, mis iseloomustavad käsitletavat asja ja mis esinesid tähise kaubamärgina registreerimise taotluse esitamise ajal, ja eelkõige:

– **asjaolu, et taotleja teadis või pidi teadma, et vähemalt ühes liikmesriigis mõni kolmas isik kasutab identsete või sarnaste kaupade jaoks identset või sarnast tähist, mida võib segi ajada tähisega, mille registreerimist taotleti;**

– **taotleja tahet takistada kolmandatel isikutel sellise tähise edasist kasutamist; ning ka seda**

– **milline õiguskaitse tase on kolmanda isiku tähisel ja tähisel, mille registreerimist taotletakse.**

Allkirjad